

den Valgkamp, som derefter fandt Sted, drøftede dette Spørgsmaal, sagde flere af Venstres Mænd, blandt andet den nuværende højtærede Indenrigsminister: Ja, men kære, det betyder ikke noget, thi saa snart Rigsdagen træder sammen til Efteraaret — altsaa Efteraaret 1920 —, kan vi gennemføre den Lov i Løbet af kort Tid; det betyder ikke noget for Enkerne, at de skal vente det halve Aar, vi giver dem jo en midlertidig Forhøjelse, og i øvrigt kan de faa Hjælp i Henhold til de gældende Dyrtidslove. Det var et Løfte, der den Gang blev afgivet, men det er gaaet med det Løfte som med andre, Regeringen og Venstre den Gang afgav, de er ikke indfriet; hverken i Efteraaret 1920 eller i Efteraaret 1921 blev der af Regeringen forelagt noget Forslag i denne Retning. Sidste Vinter rettede nogle Socialdemokrater i Landstinget da en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, om det kunde ventes, at der snart blev forelagt et Forslag til Revision af denne Lov, og den højtærede Indenrigsminister udtalte da, at der blev arbejdet det stærkest mulige med at faa et saadant Forslag frem, og det var hans sikre Tro og Haab, at det ogsaa skulde lykkes at gennemføre dette Forslag, inden Ridsdagen blev sendt hjem. Der var ogsaa Tid dertil, thi Løftet om, at Rigsdagen ikke skulde være inde om Sommeren, gik man jo ogsaa bort fra i Aar; det var af Hensyn til Militærlovene nødvendigt, at Rigsdagen skulde være inde, og den maatte jo være inde hele Sommeren. Men til Trods for de store Løfter, der er afgivet, baade tidligere og sidste Vinter i Landstinget, kom der ikke noget Forslag til Forbedring af Enkebørnernes Kaar. Der er heller ikke Tegn til nu, at der kommer noget Forslag. Jeg retter derfor den Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke mener, det er paa Tide, at Venstre indfrir det Løfte, som det afgav i Sommeren 1920, om, at naar Venstre blot kom til, saa skulde der nok blive gennemført en Lov, som gav Enkerne bedre Kaar. Det kunde nogenlunde gaa i den Tid, da Kommunerne kunde yde Enkerne en ekstra Hjælp ved Hjælp af de Dyrtidslove, der da var gældende, men efter at disse er ophørt, er Enkerne henvist til at nøjes med den Understøttelse, de kan faa i Henhold til de gældende Love, og den Hjælp, der her

ydes til vore Enker, er ganske utilstrækkelig, og da Indtægtsgrænserne og Formuegrænserne er de samme, som har bestaaet i lang Tid, betyder det, at mange Enker, som kun har en forholdsvis ringe Formue, er afskaaret fra at kunne nyde godt af denne Lov. Derfor er det paa Tide, at der gøres noget alvorligt. De fader- og moderløse Børn lever i mange Tilfælde under saa vanskelige Kaar, at det trods alle Sparebestræbelser er nødvendigt at skaffe Forbedringer for dem. Jeg synes, at Venstre og Venstres Regering her har en uafviselig Pligt til at fremsætte et Lovforslag, som kan forbedre Forholdene.

Simonsen: Jeg nødsages til at begynde, hvor jeg slap sidst. Det var ved Statsbanernes Dyrplageri, som den højtærede Trafikminister og Statsbanernes Embedsmænd har Ansvaret for. Der er nemlig intet sket i det forløbne Aar, siden jeg i Fjor udtalte den Opfattelse, at Statsbanerne var Landets største Dyrplagere. Jeg skal kun ganske kort minde om, hvad det drejer sig om. Statsbanerne i Aarhus og flere andre Steder tvinger Kreaturopkøberne til om Vinteren i Sne og Frost og om Sommeren i Solvarme at lade de Dyr, der er bestemt til Slagtehuset og Kvægtorvet, trække kilometerlange Strækninger, fordi de Dyr, der ankommer med Banen, ikke kan blive kørt til Kvægtorvet og Slagtehuset, skønt der med store Bekostninger fra Kvægtorvets og Slagtehusets Side er anlagt Spor dertil. Statsbanerne nægter ikke at køre dem, men de gør det bare ikke. De lader trods Reglementet Kreaturerne staa paa Banegaarden i 5—6 Timer, og saa er det for sent. Dyrplageriet er blevet særligt udviklet i Aarhus, efter at den nye Godsbanegaard er taget i Brug, hvorved den Vejlængde, som Kreaturerne skal trækkes, er fordoblet. Naar der er nedlagt Spor til Kvægtorvet og det offentlige Slagtehus, er det under den Forudsætning, at de skal benyttes og benyttes til Kreaturtransport, men det har man ikke været at formaa til fra Statsbanernes Side i Aarhus og mange andre Steder. Det hele, der er sket i det forløbne Aar, er, at der hos Magthaverne her i Landet er konstateret en beklagelig Mangel paa Interesse for Dyrenes Velbefindende. Jeg sagde, at man ikke havde nægtet at køre Dyrene ned til